

Масовець Вадим Вікторович

Масовець Вадим Вікторович народився 14 листопада 1993 року в смт. Рокитне, Рівненської області, вул. Пролетарська 1/36.

В 2000 році пішов до школи у перший клас і закінчив у 2009 році. У цьому ж році вступив на навчання до Рокитнівського професійного ліцею. Після закінчення навчання у 2012 був призваний до лав Збройних Сил України. У 2013 році звільнений у запас. У 2014 році підписав контракт на проходження військової служби у в/ч А 0284 – 80 ОАЕМП. Воював у найгарячіших точках Донбасу: Красний Лиман, Щастя, Миколаївка, Краматорськ, Слов'янськ і Донецьк. Отримав поранення. Після лікування командування армії направило бійця на навчання до Львівської академії сухопутних військ ім. Сагайдачного.

За військову мужність і героїзм 3 жовтня 2014 року Вадим Масовець був нагороджений орденом «За мужність» третього ступеня.

Геройськи захищає Вітчизну

/стаття з газети/

У понеділок до редакції завітала жіночка старшого віку і запитала чи можна в газеті опублікувати матеріал про її сусіда. Ви, мовляв, про таких людей багато пишете, а він теж вартий окремої розповіді, воював з перших днів на Сході країни, мав поранення, отримав нагороду з рук самого Президента. Але сам він дуже скромний і до редакції нізащо не прийде. Ну, щодо цього – це наш журналістський клопіт і через кілька хвилин ми вже спілкувалися з Вадимом Масовцем, героєм цієї публікації, який у гаражі давав лад старенькій «Іж-Планеті». Тут і відбулася наша коротенька розмова.

Вадим корінний рокитнівчанин: у Рокитному виріс, закінчив ЗОШ № 3, 14 листопада 2012 року, в день свого народження, був призваний до українського війська. Аж з четвертої спроби вдалося добитися призову, у військкоматі все відмовляли. Місцем строкової служби виявився Донецьк. Після закінчення навчання у Львівському навчальному підрозділі, повернувся у свою частину у званні молодшого сержанта і військовою спеціальністю кінолога. Швидко промайнув час служби, Вадим уже готувався до «дембеля», аж тут почалися відомі події в Криму і сержант став контрактником. Спочатку його 80-у аеромобільну бригаду було передислоковано поближче до місця подій, аж швидко набрали розмаху сепаратистсько-терористичні процеси і російська інтервенція на Донбасі. Ось тут довелося пізнати по чім фунт лиха. Бої, обстріли, втрати бойових побратимів. Постійно доводилося бути на самому вістрі воєнних дій, адже ніс службу в розвідувальному дозорі. У ці півроку війни, здавалося, умістилося все життя молодого солдата. Побувати довелося з боями чи не в усіх найгарячіших точках Донбасу – Красному Лимані, Щасті, Миколаївці, Краматорську, Слов'янську та у самих Донецьку і Луганську. Скільки пережито, скільки пройдено важких воєнних доріг, польових та лісових стежок на мушках ворожих снайперів! Скільки разів його та очолюване ним

відділення накривали сумнозвісні «гради», «урагани», «смерчі», мінометний та гарматний вогонь російських найманців?

Слід все-таки визнати, що вогонь прославлених «катюш» часів Другої Світової війни, який наводив жах та паніку на німців, у порівнянні з нинішніми системами залпового ракетного вогню, який чи не щоденно доводиться витримувати нашим хлопцям у зоні АТО – милі святкові фесрверки.

Про його п'ять місяців війни можна писати книжки, але самими героїчними його сторінками були події по звільненню та зачистці міста Слов'янськ, де молодший сержант Вадим Масовець виконував найнебезпечнішу роботу – у складі розвідувально-дозорної групи, якою командував, на бронетехніці переслідував та знищував переважаючі сили бойовиків. У нерівному бою, що тривав 5-6 годин, наші воїни, хоча зазнали значних втрат, змусили ворога панічно тікати і завдали йому цілковитого розгрому. Того дня Вадим отримав осколкове поранення голови. Переслідуючи втікаючих проросійських сепаратистів, його БТР підірвався на фугасі, яким замінували дорогу бойовики. Бронетранспортер розлетівся на палаючі шматки, двоє бойових товаришів загинули на місці. Лікування проходив в госпіталях Харкова та Києва, після чого отримав відпустку терміном в 10 діб для реабілітації. «Реабілітовувався» удома в Рокитному, а потім знову рідна 80-а аеромобільна бригада, знову важкі бої, знову поранення, знову лікування. Друге поранення було менш важким і солдат, одужавши, поривався знову на передову, але військово керівництво вирішило – з Вадима Масовця війни досить. Був добрячий скандал, але начальство настояло на своєму і Вадим погодився замість, як він висловився «тупіння» в тилу у військовій частині чи на полігоні, стати курсантом Львівської академії сухопутних військ ім. Сагайдачного. Мабуть, правильно.

З нашого земляка, без сумніву, вийде прекрасний офіцер, який ще до вступу у військовий виш довів свій патріотизм, відданість народу України, довів звитязними діями, власною кров'ю, пролітою на східних рубежах країни.

За військову доблесть 3 жовтня 2014 року Вадим Масовець отримав з рук Президента України Петра Порошенка орден «За мужність» третього ступеня (фото на 1-ій стор.), а також відпустку терміном у п'ять діб, які спливли 14 жовтня. Нині курсант Масовець гризе воєнну науку у військовій академії славного міста Львова.

Попри всі високі людські якості, Вадим людина ще й надзвичайно скромна. Під час зустрічі 13 жовтня у кабінеті голови районної ради на запитання Руслана Дубовця чи відчуває він у чомусь якісь потреби, чи потрібна допомога влади скромно відповів, що всім задоволений і забезпечений необхідним.

Коли ми вийшли з кабінету голови районної ради автор цієї публікації запитав у Вадима, чому він скромничає, невже й справді немає ніяких проблем? Коли у Рівненському госпіталі лікувався поранений воїн зі Сновидович його провідували, облаштовували побутовою технікою палату, привозили щось смачненьке, підтримували добрим словом і навіть невеличкою сумою у валюті. На що хлопець відповів по-філософськи: «Що ж, мабуть, йому ця допомога потрібна була більше».

У цьому весь Вадим Масовець і нічого додати не вдається, і ... не хочеться. Щастя йому на його обраному шляху!

Леонід Ішук спецрук газети «НовиниРокитнівщини» №81/82 (16 жовт.)

